

EREVNA

Innehåll

Studier i Uppenbarelseboken. 2.	
Av H. Odeberg.	51
Bibelsamtal.	
Joh. 6:63.	
Av H. Odeberg.	58
Joh 1:14.	60
Att ha ögon men inte se.	
Av Hugo Odeberg.	62
Innehåll	64

*Innehållsförteckningen i slutet av häftet och sidhänvisningar i texten
enligt originaltexten.*

ASKERSUNDS BOKTRYCKERI A.-B
ASKERSUND 1957
Språkligt bearbetad 2002.

Studier i Uppenbarelseboken. 2.

Av H. Odeberg.

(Samtal i Erevna)

(Som svar på mångas önskemål följer här nedan ett utförligt referat av ett av de samtal om Uppenbarelseboken, vilka tidigare i största korthet refererats. Jfr Erevna 1957:1.)

Det finns ett ord av fromma och lärda män i gamla tider, som säger att Bibeln är så enkel att ett barn kan begripa den, men så djup att inte den lärdaste eller den av Anden mest upplyste kan fatta den. Detta gäller isynnerhet om de johanneiska skrifterna, och bland dessa Uppenbarelseboken. Om man läser den såsom den är oss given och tar emot det som står skrivet, är det så många ord som är enkla och klara. Dessa enkla ord ger bokens grundtankar och grundbudskap. — Men så finns det dessa många stora och svåra problem beträffande tydningen av exempelvis synerna.

Kapitel 4 är början av de egentliga visionerna, och det är då anmärkningsvärt att det börjar med skildringen av den himmelska gudstjänsten, vars höjdpunkt är det trefaldiga Helig.

Kapitel 5 beskriver visionen av en bokrulle. — Denna bok var rullad så som de heliga skrifternas böcker var rullade. — Vi erinrar oss i detta sammanhang att Jesus i Nasarets synagoga kallades fram för att läsa profettexten, att man räckte honom profeten Jesajas rulle och att denna rulle var bunden så, att han, när han öppnade den, fann början av kapitel 61. — Här är det nu en sådan bokrulle. Om denna heter det att den var »skriven inifrån och bakifrån», d.v.s. det var skrift både på

utsidan och på insidan, och att den var »förseglad med sju sigill» (5:1).

Vad kan det att den var skriven inifrån och utifrån, på bägge sidor, tänkas betyda? — Ja, svaret beror av vad en sådan förseglad rulle egentligen innebär. Här måste man beakta hela sammanhanget. Att den hade skrift både på utsidan och insidan hänger tillsammans med att den var *förseglad*.

Vad betyder 'förseglad'? — Detta begrepp har i Gamla testamentet och i den med Nya testamentet samtida judendomen och i Nya testamentet självt en dubbel betydelse. Å ena sidan är det ju helt naturligt att en sådan bokrulle som är ombunden och förseglad, därmed är, som det i det följande betonas, stängd. Dess innehåll är dolt, den är tillsluten så att man inte kan öppna den och inte läsa den. Ingen annan kan göra det än den som är »värdig och mäktig att lösa de band som är förseglade» (5:2). Men å andra sidan pekar det på Guds rådslut, »det fördolda», vilket är givet såsom helig skrift. Det ord som man vid vartenda ställe i Uppenbarelsboken måste komma tillbaka till, är det som står i början: »ifrån begynnelsen». Den är en gudomlig skrift hos Gud ifrån begynnelsen, den är skriven ifrån begynnelsen. »Ifrån världens grundläggning» är ett annat uttryck som flera gånger förekommer i denna bok.

Härvid kan vi erinra om hur Jesus enligt Matt. 13 ger en antydning om den djupare meningen med sin undervisning i liknelser genom att hänvisa till Ps 78:2, och för sina lärjungar så förklarar innebörden av detta, att det på grekiska är översatt: »Jag vill öppna min mun i liknelser och ge ifrån mig sådant som är *fördolt ifrån världens grundläggning*» (Matt. 13:35).

Härifrån kan man möjligen ana vad det betyder att bokrullen är skriven på bägge sidor. Vad innebär det? — Jo, det betyder att det är ingenting som är tomt där, utan allting är upptaget i detta gudomliga rådslut. Det är en bok om frälsningsrådslutet, hela den gudomliga planen i vilken frälsningen är centrum. I bokrullen är allting ifrån begynnelsen och till slutet med, lik-

som den talar om »Lammet som är slaktat ifrån världens grundläggning» (13:8). I detta »skriften på båda sidor» ligger inneslutet det som Paulus talar om i Kol 1: »I honom är vi friköpta och har fått förlåtelse för våra synder. Han är den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat. Ty i honom skapades allt ...» — »Med skrift på både insidan och utsidan» betyder alltså *allting*.

Sedan kommer frågan: »Vem är värdig att öppna bokrullen och bryta dess sigill?» (5:2). Och det sägs att »ingen i himlen eller på jorden» förmådde det. Inte heller någon bland under-världsmakterna kunde *se in i* (läsa) den. Bakom detta ligger samma grundsyn av skapelsen. Denna Guds bok är utgången ifrån den skapare genom vilken allt har blivit till. Det är inte någon annan makt där bredvid, som på något sätt blandar sig i denna skapelse, utan det är endast inom denna skapelse som de som är fientliga mot Skaparen rör sig. De är själva skapade av Honom.

Johannes' uppenbarelse liksom även Johannes' evangelium och Johannes' brev riktar sig mot vissa åskådningar, som författaren (enligt boken Jesus Kristus själv, men det är ju Johannes som får skriva vad han ser) betraktar som mycket farliga irrläror. Till dessa hör den, att det skulle finnas en fiende till Gud som är jämställd med Honom, en ursprunglig ond mörkrets makt. Det var ju vissa former av gnosism som hade denna lära. Här är därmed dualismen avvisad. Det finns ingen dualism i detta ords egentliga mening i Nya testamentet, utan det är sträng monism. Det finns endast en värld.

Vad innebär det i denna vision och enligt detta språk att öppna bokrullen och bryta sigillerna? Det framgår av det följande vad det i detta sammanhang kan innebära. Det betyder att hela Guds plan med denna tidsålder (»från världens grundläggning» är också en hänvisning till den tidsålder i vilken man är) har fått sin fulländning. Den som öppnar boken kan inte vara någon annan än den som är med i och förverkligar

allt det som står i denna bok, d.v.s. den som är ifrån begynnelsen, den gudomlige.

I vers 4 talas det om att Johannes som såg detta grät. Vad kan denna hans gråt betyda? Den har ju en mening. Ja, det talas ju i andra sammanhang här i Uppenbarelseboken om tårar och klagan. Det är då klagan ifrån dem som är förföljda och förtryckta, som är i denna tidsålders nöd. Det är sådana som är trogna och trofasta mot Kristus. Johannes gråter här därför att ingen kunde öppna bokrullen. Fulländningen, som ingår i denna bok, föreföll honom inte komma till stånd. Den gudomliga planen, som där hade uppgjorts, kunde aldrig bringas till fulländning. Men då svaras det av en av de äldste (»äldste» är en av de höga änglar som är liksom bisittare i den gudomliga styrelsen eller domstolen, som vi har samtidigt med den himmelska gudstjänsten) eller, som det också möjligen kan översättas, den främste bland de äldste, d.v.s. deras och den gudomliga tronens talesman, och denne säger nu till Johannes: »Gråt inte! Se, lejonet av Juda stam, Davids rotskott, har segrat, och han kan öppna bokrullen och bryta dess sju sigill.» (5:5). Här sägs nu inte: Han som är den förste och den siste eller Ordet som var ifrån begynnelsen, utan det nämns ett bestämt namn från en bestämd tid i det lilla Israel, en stam i detta folk och en konung i detta lands historia av denna Juda stam vid namn David, och det är en allusion på en profetia av Jesaja (Jes. 11). Det är mycket anmärkningsvärt att den som segrar, den som är Fulländaren, det är Han som är Davids rot, »Telningen av David», av Juda stam. Han som också är det Lamm »som är slaktat ifrån världens begynnelse», är den av Juda stam av Davids släkte som led denna korsdöd på ett bestämt ställe i Israels land, Golgata utanför Jerusalem.

Man kan inte ens återge den poesi, den musik som är i denna skildring, den himmelska klang som möter en, när det talas om detta »Lejonet av Juda, Davids rot, som har segrat till

att öppna boken», som är hela tillvarons hemlighet och fulländning.

Nu står det här att Johannes »såg mitt för tronen (det betyder tronplatsen, inte själva tronen) mitt ibland de fyra väsendena (om vilka det har talats i det föregående kapitlet, som ansluter sig till Hes. 1 och 10) och de äldste ett lamm stå där, som såg ut att ha blivit slaktat» (5:6). Det stod där, detta lamm, i sin egenskap av att vara slaktat. Det är naturligtvis enligt Jesajas 53:e kapitelns ord om denne tjänaren, Han som enligt Paulus' ord (Fil. 2:8) »var lydig ända till döden», och som liknas vid ett lamm som förs till slaktbänken, till att slaktas. Det är ju uppenbart att den som läste och hörde denna bok såsom en skrift av Johannes, när Johannesevangeliet sedan var skrivet, och läste dem båda, tänkte på Döparens ord (Joh. 1:29): »Se Guds Lamm som bär, tar bort, världens synd», det Lamm om vilket det i 13:8 heter att det var »slaktat från världens grundläggning».

Detta Lamm är Lejonet av Juda stam, som har förmått öppna bokrullen på grund av sin seger. Segern i Uppenbarelseboken är ju troheten intill döden, trofastheten mot Gud. Kristus har segrat, han är den som har övervunnit på detta sätt. Han har blivit besegrad och tillintetgjord av alla världens makter. Men i denna tillintetgörelse, som var höjdpunkten av hans trohet, har han segrat på det gudomliga sättet, med den gudomliga segern. Att denna bok var skriven på båda sidor är i detta sammanhang en hänsyftning på att Kristus var med i alltsammans ifrån begynnelsen, och att han burit all världens nöd på sig. Och varenda människa är med i denna hans trohets seger på korset.

Vidare står det att Han har »sju horn och sju ögon, som är de sju Guds andar, som är utskickade, utsända över hela världen» (5:6). Fastän det är frågan om en vision, är det troligen så att det inte alls är meningen att det har synts sju horn och

sju ögon, utan att de är symboler för någonting annat. Det är alldeles otvivelaktigt att de är symboler. Man kan tänka sig att det kanske inte ens är någon visuell bild förbunden med detta, utan att »sju horn och sju ögon» endast är termer. Men å andra sidan kan denna bilden själv vara helt fattad symboliskt. Jag menar, det är omöjligt att avbilda lammet med sju horn och sju ögon.

Så mycket viktigare är vad detta betyder. De sju hornen, de sju ögonen och de sju andarna ligger i samverkan, d.v.s. de är samma sak. De är utsända hän mot hela världen. — Vilka är de sju? Ja, när man i dessa apokalyptiska sammanhang isynnerhet talade om de sju, var det alltid frågan om de sju gudomliga verkningskrafterna eller uppenbarelseformerna, som kom efter »treenigheten» av Kronan, Visheten och Insikten. De är: 1) Nåden — Storheten, 2) Rättfärdigheten — Domen, 3) Frälsningen — Hälsan, 4) Segern (i Uppenbarelskebokens mening), 5) Äran (i biblisk mening), 6) Grundvalen (»Någon annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, Jesus Kristus», 1 Kor. 3:11) och 7) Riket, där målet för denna utsändning är nått, gudsriket i världen. Det betyder alltså att detta slaktade Lamm är med i alla dessa krafter, det är Kristus som är i Nåden, Rättfärdigheten, Frälsningen, Segern, Äran, Grunden och Riket. — Alla tio är med i denna bok.

Och Lammet »gick fram och tog bokrullen ur högra handen på Honom som satt på tronen» (5:7). Tronen, eller Herrlighetens Tron, är ett annat uttryck för Kronan, och det är en tanke som går igenom hela Uppenbarelskeboken att detta det på Golgata slaktade Lammet, det som har varit nere i det djupaste mörkret och djupet, också är på Tronen. Man erinrar sig därvid slutorden i det sista av de sju breven, brevet till Laodicea (3:21): »... liksom jag själv har segrat», säger Kristus, »och sitter hos min Fader på hans tron.» Och vi har dessa korta hymner, där det just talas om Tronen och Lammet, t.ex. i 5:13:

»Honom som sitter på Tronen, Honom och Lammet, tillhör tacksägelsen och priset, äran och makten, i evigheternas evigheter.» Dessa är också en antydning om de gudomliga verkningskrafterna för vilka man prisar och lovar.

När det nu tar emot bokrullen, faller de fyra väsendena och de tjugofyra äldste ned *inför Lammet*. Att de föll ned för Lammet betyder att de tillbad det såsom gudomligt. Det slaktade Lammet är gudomligt. Här i himmelen faller man inte ned för någon annan än inför den Gudomlige.

Vidare talas det om »rökelse, som är de heligas böner». De heliga, det betyder ju de som är utvalda och kallade, som har tagit emot kallelsen »Vänd om!», de som har ringa kraft och bevarat Kristi ord (3:8). Deras böner är där med inför den himmelska tronen. Det är en grundtanke här i Uppenbarelseboken, att dessa smås böner bärs av själva de högsta änglarna och är inför Guds egen tron, och där är deras Frälsare, Lammet, Han som tagit all deras nöd på sig. Han är på denna tron och tar emot deras böner.

Och så har vi där en hymn till Honom: »Du är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, ty du har blivit slaktad, och med ditt blod har du åt Gud köpt människor av alla stammar och språk, folk och folkslag. Du har gjort dem till ett konungadöme, till präster åt vår Gud, och de skall regera på jorden.» (5:9-10). Vi har här samma uttryck som i 7:9, och det är mycket betydelsefullt. Det innebär först och främst att det inte finns något folk som är uteslutet. Frälsningen, som utgår från Jerusalem, Sion, Golgata, går ju ut till alla folk. Men lika viktigt är det att beakta att det inte betyder att dessa folk och folkslag och tungomål nu upphör att vara till, eller att de som tas ur dem inte längre tillhör sitt folkslag och folk och tungomål, utan det betyder att de är tagna sådana som de är. Det syftar på den oändliga rikedomen i den gudomliga skapelsen. Det är inte frågan om att alla skall bli lika, likriktade som alla

världshärskare och sataniska makter vill göra människorna till och utplåna deras olikheter, utan här är det den oändliga rikedom, där ingen är lik den andre. I denna rikedom förverkligas enheten i skapelsen. Denna rikedom är nu här inför Tronen och inför Lammet.

Och här förverkligas det profetiska ordet i 2 Mos. 19:6, vilket redan förut i denna boks början är citerat, och som vi också har i 1 Petr 2:9: »Ni skall för mig vara ett rike av präster och ett heligt folk», d.v.s. ett folk som tjänar Gud. — Det är denna korta hymn, varigenom detta nu ansluter sig till kapitel 4. Man har fortfarande den himmelska gudstjänsten omkring sig, med härskarornas mångstämmiga men harmoniska lovsång.

Referent: Per Ekström.

Bibelsamtal.

Joh. 6:63.

Av H. Odeberg.

I Joh 6:63 skriver evangelisten och aposteln: »De ord som jag har talat till er är Ande och är liv.» Orden är insatta så, att man förnimmer att de tänkts som ett centrum i sammanhanget. Det är ett sådant uttalande som kan betraktas som sammanfattande, men också som en variation av andra. Ett sådant uttalande kan man finna redan i uttrycket »I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud», d.v.s Kristus själv var Ordet. Det finns många sådana ord av Jesus, då han talar om sin verksamhet som han har fått sig förelagd av Fadern. Man kan kanske uttrycka det så, att det föreligger identitet mellan verk och ord. Detta kan ses som två korrelata sidor: Alla Kristi verk är ett Guds Ord — och allt Guds Ord är en levande, verkande kraft. Det kan motsvaras av alla »Jag är»-satserna.

»De ord som jag har talat till er *är* Ande och *är* liv.» Det står inte *om* Ande och *om* liv eller hur de skall vinnas. När man möter Kristi ord är de själva Ande och liv, ty Kristus kallas ju Ordet, och Han är själv i det ord som genom den heliga Skrift möter oss. I det anförda kapitlet finner vi också Petrus' bekännelse, Petrus som en representant för dem som tror på Ordet: »Herre till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord...» Här har vi honom som är det eviga Ordet. Det ger anvisning om själva tron på Ordet. »Mina ord är ande och är liv» följs genast av »Men det är några bland er som inte tror». Nu ser vi hur denna tro är beskaffad. Det är inte en tro som blint bekänner sig till ett uttalande som man inte kan veta något om. Tron är inte något som rör sig om det som man inte vet. Petrus' bekännelse betyder: »Vi har förnummit att du har det eviga livet.» Den som tror förnimmer det eviga livet självt, såsom man förnimmer solen genom dess strålar. Därför, om man lever sig in i den verklighet och åskådning som vi har i Johannesevangeliet, blir just det abrupta meningsfullt. Det som verkar osammanhängande och omotiverat måste man särskilt lägga märke till, ty där är en stor hemlighet fördold.

Det kan sägas om Petrus på grund av hans bekännelse att han kommit till tro och vetande. *Vi vet* hör tillsammans med *vi tror*. Tron är förbunden med ett fast vetande.

Vi bör [i grekiskan i Joh. 6:69] lägga märke till perfektformen! I dess egentliga betydelse betecknar den något som har skett och som vi nu har som en beständig besittning. Vi har kommit till tro och tror nu. Vi har upplevt och vet att du är Guds Helige.

Och bland dem som trodde var en som skulle förråda honom.

Ref.: Einar Göth.

Joh 1:14.

En enda vers i den Heliga Skrift innesluter en stor rikedom. Viktigt är att lägga märke till att denna rikedom inte är framkonstruerad av sentida bibelforskare, utan helig skrift är från början avfattad så, att varje ord har djup mening. Detta yttrar sig i språkliga svårigheter vid pregnanta formuleringar. Men även till synes klara och enkla verser har en djup mening.

Ett pregnant uttryck har vi i Johannesprologen vers 14: »*Ordet blev kött.*» Detta är en sammanfattning av det som genomgår hela berättelsen i prologen om Ordet, Logos, om vilket det är sagt att det var från begynnelsen och att det var hos Gud. »*Och Ordet blev kött.*» För samtiden är detta en omöjlighet. Både för judisk, fariseisk och mystisk uppfattning är detta en orimlighet. Men här är en av församlingens centrala tros-satser: Jesus Kristus är både Gud och människa. Det bör dock starkt betonas att uttrycket är skarpare och radikalare till sin innebörd än satsen: Gud blev människa. I Gamla Testamentet är ordet kött, på hebreiska basar, en motsats till det gudomliga. Om vi nu stannar vid människoblivandet, kan en gudomlig gestalt tänkas framträda såsom människa eller i en människa. I förhållande till Jesu Kristi människoblivande erkänner man då ofta det mänskliga, nämligen att Jesus var en enastående människa med gudomliga idéer, ett religiöst snille, en etisk föregångsman. Detta är för nutiden en förtrogen inställning, som också fanns i samtiden. Eller också kan man ta fasta på Kristi gudom, på Kristus såsom den evige, den himmelske, men inte på Hans identitet med människan Jesus. Denna uppfattning fanns i samtiden inom gnosticismen och inom judendomen. Gnosticismen tog emot evangeliet med en gång så som den tidigare tagit emot de judiska skrifterna. Denna rörelse hade ett mycket utpräglat andligt spårinne. En representativ gnostiker möter vi i Simon magern i Apostlagärningarnas 8:e

kapitel. Han upptäckte kraften och ville strax bli delaktig av den. Gnostikerna antog omedelbart Kristus som den gudomlige men kunde inte tänka sig Honom som identisk med människan Jesus. De bekände alltså inte Jesus vara Kristus. Inom judendomen framträder detta utpräglat hos den mystiskt kabbalistiska riktning som esséerna representerar. Där hade man den tanken att himmelska väsen kunde uppenbaras i, inkarneras i, historiska gestalter. En sådan inkarnation kunde man fatta — inkarnation här då använt om människoblivande i dess urvattnade betydelse, inte som köttblivande, vilket ordet inkarnation (från latinets caro, carnis = kött) egentligen betyder. Ett köttblivande var något orimligt. Esséernas tankar om människoblivande var gängse bland judarna. Vi möter dem i evangelierna. Man frågade om Jesus var profeten eller Elias eller någon av profeterna. Vidare ansåg man att Elias' ande var i Johannes döparen, var jaget i honom. Detta får ju stöd av Jesus, då Han säger att Elias redan har kommit.

I Henokslitteraturen möter vi en annan tanke, som var aktuell inom samtida judendom. Det är föreställningarna om människosonen som urbild för människan, den osynlige Gudens avbild. Denne människoson tänktes som en himmelsk gestalt, som kunde uppenbara sig i en människa. Men att han blev människa, identisk med en människa, var otänkbart. Denna identitet med människan är så radikal att den uttrycks med ordet kött. Det står inte att Ordet blev gudomlig människa, utan kött, som är ett gängse uttryck för det specifikt mänskliga i motsats till det gudomliga. Jesus säger i Matt 16:17: »... *kött och blod har inte uppenbarat detta för dig...*» En människa av kött och blod är en människa som genom syndafallet skilts från Gud. Detta finner man, om man studerar betydelsen av ordet »kött» i Gamla Testamentet. Vi kan nu inte fatta »*Och Ordet blev kött*» i sin fulla radikalism, förrän vi sätter oss in i dessa bibliska tankegångar.

Han antog den köttsliga tillvaron för att kunna frälsa. Här skedde det omöjliga genom Gud själv.

Ref.: Leif Andersson.

Att ha ögon men inte se.

Av Hugo Odeberg.

Man möter här motsättningen mellan begreppen att vara av Gud och att vara av världen, den fallna människovärlden, som är bortvänd från Gud. Kännetecknen på motsättningen uttrycks med bilder, som avser en realitet: ljus och mörker, sanning och lögn, frihet och trälldom, liv och död, kärlek och hat.

Det är nu kännetecknande, att den som är av världen — och detta gäller i princip alla — när han möter t.ex. sanningen, vänder den till lögn. Och ljuset ser han inte utan gör det till mörker.

Här kan man nu anknyta till ett uttryck som förekommer i andra evangelier, ett uttryck av Jesus, som han säger i avslutning till Gamla testamentet, och som också är ett exempel på variationerna såväl i Gamla som Nya testamentet. Det är uttryck av den typen att med seende ögon inte se och med hörande öron inte höra och inte förstå (t.ex. Matt. 13:14, 15). Detta kan sägas karakterisera Johannesevangeliet, dess teologi.

Man har ögon men ser inte. Det är skäl att stanna vid de orden. De utläggs ofta så, att man fattar dem bokstavligt: man har ögon men ser ändå inte i verkligheten. Och det kan i någon mån tillämpas så. När det i prologen heter »Vi såg hans härlighet», så är detta ett verkligt seende av hans härlighet, som skiljer sig från ögonvittnenas i allmänhet. De såg inte hans härlighet. Men det skarpa och inträngande i orden är inte sagt med detta.

Var finns de människor som har ögon men inte ser? När

Jesus talar om världen, talar han inte om världen i vår mening, den icke-kristna världen, som står utanför samfundet, liksom på Jesu tid de som han talade till såg på världen utanför Israel. Utan vad Jesus talar om världen och vad Jesus menar med världen, det är sagt om och till dem som inte är av denna världen. Hans verksamhet var förlagd till gudsfolket, och de gammaltestamentliga orden blottas av Jesus vara något just till detta folk.

Vad betyder då detta att ha ögon, att se men inte se? Det betyder inte bara att ha lekamliga ögon, utan att ha uppenbarelsen, Guds ord, förkroppsligat i Jesus Kristus. Man har ögon med vilka man borde kunna se, d.v.s. ett seende i djupare mening, i den religiösa andliga meningen.

Och detta att höra, att ha öron men inte höra. Det avser dem som går i gudstjänsten i synagogan, som han själv gör, som hör gudsordet av Jesu mun, ordet som är Faderns ord. Men dessa som ser sanningen och hör den, de hör den inte, de uppfattar den inte. Deras sinnen är förstockade.

Det är ju uppenbart, att dessa ord eller denna typ av ord, när de förekommer i evangeliet, är sagda i den historiska situationen. Jesus är i landet och talar till det israelitiska folket. Men det är också talat till församlingen såsom helig skrift, ett ord till hela världen: först till världen i församlingen, till dem som fått se och fått höra, som ser och hör. Och domen i ordet skall den som har det, rikta till sig själv: Jag är den som med seende ögon inte ser och med hörande öron inte hör.

Ville man nu belysa detta i synoptikerna, så skulle man kunna säga, att samma sida kommer fram i Matt. 13, där ett sådant gammaltestamentligt ord citeras av Jesus. I vers 13 heter det: Jag talar till dem i liknelser, eftersom de ser utan att se och hör utan att höra eller förstå. Så citeras Jesajas profetia av Jesus, varpå han säger: Men era ögon är lyckliga att de ser, och öron att de hör.

Detta ordet om att se och inte se, höra och inte höra, är riktat till församlingen. Det är ett ord som skall läsas av den kristne. Det skall inte användas så, att man säger att detta gällde för judarna men inte för oss. Här står det ordet till lärjungarna, att de har ögon och att de ser.

Man kan också erinra om breven till församlingarna i Uppenbarelseboken. Det är något som är sagt till församlingen. Den har namn om sig att leva men är död, den säger sig vara rik men är fattig. Man må lägga märke till att dessa församlingar också har de ord som säger att de inte är av denna värld. Och mitt i detta kommer en gudomlig gåva: att vi ändå kan se. Vi är inte utestängda av Gud. Vi lever inför dessa båda: dom och nåd, och vi måste ställa oss under båda. Om vi inte vill ställa oss under domen, så blir vi ställda under domen allena och kommer inte under nåden.

Slutligen kan man hänvisa till den sanningens Ande, som skall överbevisa världen, både den som är utanför oss och mitt ibland oss och mitt i oss.

Innehåll

H. Odeberg, Studier i Uppenbarelseboken	sid. 51
» Bibelsamtal. Joh. 6:63	» 58
» » Joh. 1:14.....	» 60
» Att ha ögon men inte se	» 62

EREVNA: Utgivare: H. Odeberg, Lund. Ekonom: Rektor Viktor Rydqvist, Eslöv. Redaktion: H. Odeberg, V. Rydqvist och E. Starfelt. Red.-omb.: Karl Magnus Svensson, Samrealskolan, Askersund. Red:s adr.: S:t Måns g. 6 a, Lund. Tel. Lund 14760. Distr. och Exp.-sekr: Per Ekström, Västergatan 2, Lund. Tel. Lund 16959. Postgirokontonummer 27 11 04, Erevna, Lund.

Pren.-avg. 5:- kr.

Med detta nummer följer som bilaga ett inbetalningskort.